

Troen på Guds sendebude

Det fjerde trosprincip er troen på at Gud har sendt sendebude til menneskeheden, for derigennem at lære os om den sande tro og tilbedelse.

Til vidnesbyrd om Hans nåde og velgerninger, har Han oprejst mennesker blandt menneskeheden, til hvem Han gav sand og fuldkommen viden om Sine egenskaber, Sin lov og en vejledning i den korrekte livsform. Han gav dem viden om livets mening og formål, om livet efter døden, og har derved, vist måden hvorpå mennesket kan opnå succes og evig lykke.

Vi kan stille os selv spørgsmålet; behøver menneskeheden kun specialister indenfor områder som lov, politik, videnskab, matematik, mekanik, finans og lignende områder? Eller behøver de tillige specialister til at vise dem vejen til Gud og frelse? Der må helt klart være nogen til at fortælle menneskeheden formålet med det skabte, og hele livet, hvad mennesket er, og hvad der er årsagen til at det er til, hvem der har forsynet det med evner og forråd, og hvorfor. Hvad er den rette afslutning på livet, og hvordan opnås den, samt hvad er de sande livsværdier, og hvordan når man dem.

Profeterne adskiller sig fra andre i det menneskelige samfund ved deres særlige egenskaber og et helt naturligt formet sind, og et fromt og retskaffent livsforløb. Vores erfaringer i livet bærer vidne om sandheden og visdommen i en profets inspirerede tale. Hvis vi selv skulle forsøge os med at fremlægge nogen lignende teori fra vores eget sind, ville vi utvivlsomt møde afmagt på grund af manglende evner. I alle affærer og på alle områder er profetens indstilling, sandfærdighed, ligefremhed og noble fremtræden, nær den menneskelige perfektion, og en profet vil aldrig udtrykke noget forkert eller begå store fejl, eller ondsksfulde handlinger. Tværtimod, en profet vil altid opfordre til det gode og fromme, og han vil være den der praktiserer, det han belærer andre om. Hverken ord eller handling hos disse mennesker kan tilskrives egne interesser. En profet vil måske lide for andres velbefindende, men han vil aldrig lade andre lide for sit velbefindende.

Når det bliver helt klart at en profet er et sandt sendebud fra Gud, er det naturligt og korrekt, at hans ord bliver accepteret, og hans ordrer efterfulgt. Det er ulogisk at acceptere en profet som værende sendt fra Gud, og så derefter ikke at følge de råd og ordrer som han pålægger sine medmennesker i Guds navn. Selve det at acceptere og adlyde hans befalinger, er en bekræftelse på at man gennem accepten af den sendte, søger Guds vilje og velbehag. At nægte lydighed mod ham, vil på denne måde være lydighedsnægtelse mod Gud, hvilket vil lede til fortabelse.

Der har utvivlsomt rådet forskellige varianter indenfor lovgivning og adfærd, alt efter hvilket udviklingstrin og lokale omstændigheder der har været gældende. Den særegenhed i læren, som hver enkelt profet søgte at udbrede, var baseret på den særlige uvane eller tradition, som han søgte at fjerne. Befolkningerne på et meget primitivt stadi i udvikling fik (hvad angår kultur, intellekt m.v.) på et given sted, naturligvis meget simple, leveregler, hvorefter de blev modificerede eller forbedrede alt efter samfundet videre udvikling. Sådanne forskelligheder i læren, var dog kun af overfladisk art. Den fundamentale lære indenfor religionerne var i hovedtrækkene den samme - Guds enhed, et liv i fromhed, godhed og fredelig adfærd, troen på det kommende liv og den retfærdige dom, med

efterfølgende straf eller belønning.

Menneskets indstilling til Guds profeter har været sær. Mennesket har mishandlet dem, og forsøgt at gendrive deres lære. Nogle profeter blev sendt bort fra deres lande, andre blev myrdet, endnu andre prædikede et helt liv uden at de nåede at få mere end en enkelt eller to følgere. Men til trods for den dårlige behandling, fornedrelsen og manglende forståelse de blev udsat for, nåede deres meddelelse alligevel ud, for disse profeter opgav ikke at fuldføre deres job. Deres tålmodige stræben bar frugt til sidst, og store befolkningsgrupper kom over til deres livsmåde og tro.

Guds sendebude blev oprejst i hver deres nation, og de har alle i hovedtrækkene bragt samme religion -ISLAM - som profeten Muhammad (Guds fred være med ham) prædikede. I dette forhold står alle Guds sendebud på linje med hverandre. Hvis et menneske fornægter bare en af dem, er det, som om det fornægter dem alle, og hvis et menneske tror på en enkelt af dem, så må han også tro på dem alle. Årsagen er simpelthen den, at hvis ti mennesker fremsætter en og samme udtalelse, og du indrømmer at en af dem er sand, så er det naturligvis et faktum at de andre ni også er sande, det samme ville naturligvis være tilfældet i modsat fald. Hvis den ene udtalelse var usand, ville de andre ni også være det. Det er af denne årsag, at det i Islam er absolut nødvendigt at have tro på alle de sendte profeter. En person der fornægter en bestemt profet er ikke muslim, selv om vedkommende måske tror på alle de andre profeter.

Traditionen fortæller os, at der til verdens utallige folkeslag på forskellige tidspunkter er blevet sendt i alt 124.000 profeter. Hvis du tager livet på jorden med i betragtningerne, helt fra begyndelsen, med alle de nationer og folkeslag forskellige steder på kloden, så synes dette tal ikke at være for stort. Vi er nødt til at tro på de ved navn nævnte profeter i Koranen. De er: Adam, Enok, Noah, Hud, Salih, Abraham, Ismael, Isak, Jakob, Lot, Shuaib, Josef, Job, Dhul-kifl, Jonas, Aron, Moses, Elias, Elisha, David, Salomon, Sakarias, Johannes, Jesus og Muhammad, Guds velsignelser og fred være med dem alle sammen. Hvad angår resten, så er vi blevet instrueret om, at alle de sendte profeter fra Gud til menneskernes vejledning, var sandfærdige mennesker, og dette er tilstrækkeligt for os at vide.

Alle Guds profeter er blevet udnævnt af Ham til at belære om den direkte vej - Islam. I denne betydning er der ingen forskel på Muhammad og de andre profeter (Guds fred og velsignelser være med dem alle), og vi er blevet beordret at tro på dem, på samme måde. Alligevel, til trods for denne ensartethed, er der disse tre følgende forskelligheder mellem dem:

- Profeterne i fortiden kom til et bestemt folk for en bestemt tidsperiode, mens profeten Muhammad (Guds fred være med ham) er blevet sendt til hele menneskeheden for al fremtid.
- Læren fra de tidligere profeter er enten fuldstændig forsvundet, eller de få ting der stadig er tilbage, er blevet blandet sammen med fejlцитater og fiktive udtalelser. Af denne årsag er det ikke muligt at følge deres lære i dag, selv om man gerne ville det. I kontrast til dette står profeten Muhammads lære, hans livshistorie, hans moral, hans livspraksis, vaner og gode egenskaber i øvrigt; kort sagt, alle hans livs og livsarbejdes detaljer er bevaret. Muhammad (Guds fred være med ham) er derfor den eneste fra hele profetrækken, der er en levende personlighed i hvis fodspor vi kan gå, med tiltro og vished.

- Den retledning der var ledetråden fra fortidens profeter var ikke fuldkommen, forstået på den måde at efter enhver af de tidligere profeter blev der sendt en efterfølgende profet til at fortsætte den tidligere arbejder, gennem tilføjelser, moderationer eller nye forordninger, og derigennem blev en udvikling og en reformation videreført. Det er derfor at de tidligere profeters lære efter et tidsrum forsvandt og blev glemt. Der var jo ingen grund til at bevare den og lappe på det hele, når fornyet retledning og reform allerede var sendt i form af en ny profet. Til sidst blev menneskeheden givet den mest perfekte retledning, og alle de tidligere profeters lære blev derved opløst.

Allah Den Mest Retfærdige siger:

„Og den som modsætter sig budbringeren efter, at den rette vej er blevet vist for ham, og følger (en) anden end de troendes vej, ham lader Vi følge, det han selv har fulgt, og udsætter ham for helvede – hvilken ond slutning.“
(Koranen, 4:115)